

การวิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่องภาพความรักของวัยรุ่น ที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ เรื่อง I Hate You, I Love you*

The Study of the Narrative Structure of a T.V. series named I Hate You, I Love you or Hate you

อัญมณี ภักดีมวชน**

คมสัน รัตนะสิมากุล***

บทคัดย่อ

บทความเรื่องนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่า ละครโทรทัศน์เรื่อง I Hate You, I Love you มีโครงสร้างการเล่าเรื่องกรอบภาพความรักของวัยรุ่นเป็นอย่างไร โดยใช้แนวคิดเรื่องของโครงสร้างการเล่าเรื่อง มาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้เลือกละครโทรทัศน์ I Hate You, I Love you โดยเลือกแบบเฉพาะเจาะจง ซึ่งเป็นละครโทรทัศน์ ประเภทละครชุด ที่มีการนำเสนอความรักของกลุ่มวัยรุ่น โดยเน้นเรื่องของความรักระหว่างหญิงและชาย ผลการวิจัย พบว่า I Hate You, I Love you มีการเล่าเรื่องที่มีจุดเริ่มต้นมาจากความขัดแย้งในเรื่องของความรักระหว่างหนุ่มสาว โดยจะใช้วิธีการแนะนำตัวละครหลักในเรื่อง ให้ปรากฏออกมาทีละตัวและมีการใช้ประเด็นเกี่ยวกับความขัดแย้งมาเป็นตัวเล่าเรื่องราว ลักษณะของตอนจบของเรื่องที่พบในละครเรื่อง I Hate You, I Love you จะมีหลากหลาย ผสมผสานกันในแต่ละตอน คือจบแบบผิดหวังเกิดความสูญเสีย และจบแบบเป็นปริศนา ให้คนดูนึกกลับไปคิดต่อ โดยมีแก่นความคิดหลัก (Theme) คือ Love Theme คือ ความรัก ที่เป็นการความรักระหว่างหนุ่มสาว สำหรับบทสนทนา (Dialogue) ของละครโทรทัศน์เรื่อง I Hate You, I Love You จำนวน 5 ตอน พบว่า มีการใช้ภาษาพูดสำหรับการสนทนา

* บทความนี้คัดเนื้อหาบางส่วนมาจากงานวิจัยเรื่อง “การรู้เท่าทันสื่อเรื่องเพศของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ในเขตจังหวัดเชียงรายและเชียงใหม่” โดยมี รศ.ดร.คมสัน รัตนะสิมากุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัยบทความดังกล่าวได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) ปีงบประมาณ 2560

**วารสารศาสตร์มหาบัณฑิต (ว.ม.) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ อาจารย์ประจำสาขาวิชานิเทศศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ กำลังศึกษาต่อระดับปริญญาเอก สาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

ทางละครโทรทัศน์เป็นภาษาสำหรับการฟัง โดยกลุ่มผู้ชมเป้าหมายเป็นกลุ่มวัยรุ่น การใช้คำพูดในการสื่อสารก็เพื่อดึงดูดความสนใจของวัยรุ่น ภาษาที่ใช้ก็มีลักษณะเหมือนการพูดคุยไม่เป็นทางการ ไม่ใช้ภาษาที่ซับซ้อน มักใช้คำพูดที่ตรงและแรงจนเกินไป หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งถือว่าเป็นบทสนทนาที่มีเนื้อหาที่ไม่เหมาะสม มีการใช้ภาษาที่สื่อความหมายถึงการยั่วชวน การด่าที่รุนแรง ไม่สุภาพ

คำสำคัญ: การรู้เท่าทันสื่อ, โครงสร้างการเล่าเรื่องความรักของวัยรุ่น

Abstract

This article purposes to study the narrative structure of a T.V. series named “I Hate You, I Love you” or “Hate you”. The David Bordwell’s theory on narrative structure was applied as the analysis method. A T.V. series named “I Hate You, I Love you” or “Hate you” was selected specifically since it contains and presents sexual values among young people, emphasizing on affection between girls and boys. It resulted that the plot of “I Hate You, I Love you” starts with love conflict. The main character, each, appears when a conflict happens. The endings of each episode of “I Hate You, I Love you” varies dramatically; tragic from loss or enigma. The major theme is love theme where the situations are related to love stories. Regarding Dialogue of “I Hate You, I Love You” in 5 episodes, it was found that the language used is spoken language focusing on listening language. The target audience is young people, so the simple and unformal styles of language is used to attract their interests. Without complication, the language is very straight forward. And it is sometimes too violent or it is not appropriate using swear words, provocation and discourtesy.

Keywords : Media Literacy, Narrative Structure Among Young People

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันมีละครโทรทัศน์ที่เกิดขึ้นมากมาย ผู้ผลิตได้เริ่มคำนึงถึงกลุ่มเป้าหมายที่ชมละครโทรทัศน์ โดยการเพิ่มช่องทางการรับชมมากขึ้น ซึ่งมีการนำเสนอทั้งทางวิทยุโทรทัศน์ และทางแอปพลิเคชัน ออนไลน์ ที่ทำให้กลุ่มวัยรุ่นติดตามได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว

ละครโทรทัศน์ถือเป็นรายการที่คนส่วนมากใช้เวลาในการรับชมมากกว่ารายการประเภทอื่นๆ เพราะสามารถตอบสนองการรับรู้ของมนุษย์ ในด้านอารมณ์ความรู้สึกได้เป็นอย่างดี เนื่องจากความสมจริงของภาพ และเสียงที่ถ่ายทอดเรื่องราวผ่านการแสดงออกโดยผู้แสดง ทำให้กระตุ้นความรู้สึกของผู้รับชมให้คล้อยตามและนำไปสู่อารมณ์ต่างๆ อาทิเช่น สนุก เศร้า เป็นต้น (นภาพร ธนะนุทรัพย์, 2551)

ละครโทรทัศน์แฝงเนื้อหาทั้งด้านเสริมสร้างคุณธรรม และด้านความรุนแรงของการแสดงออกของตัวละคร หรือเนื้อหา ในการนำเสนอออกคู่สายตาของผู้รับชม ด้านการเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรม มีผลต่อการคิดดีทำดี และปลูกฝังเรื่องที่เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ซึ่งละครโทรทัศน์ประเภทนี้มีน้อยกว่าละครโทรทัศน์ที่เน้นการนำเสนอความรุนแรง ดังเห็นได้จากผลสำรวจ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า) จากการสอบถามความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับละครโทรทัศน์ในปัจจุบัน จากประชาชนทั่วประเทศ จำนวน 1,226 ตัวอย่าง ซึ่งกระจายทุกภูมิภาค ทุกระดับการศึกษา กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าละครไทยมีเนื้อหาความรุนแรงต่อเด็ก เยาวชน และสังคม และมีอิทธิพลต่อการช้ นำให้เกิดการลอกเลียนแบบสูงถึง 89% เนื่องจากการนำเสนอในรูปแบบชักนำแฝงอยู่ในเนื้อหาเพื่อปลูกเร้าให้ปฏิบัติตาม ทำให้ผู้รับชมที่ได้รับข่าวสารทุกวันอาจเกิดการจดจำ และเลียนแบบขึ้นได้ (อังกาใน สำนักข่าวแห่งชาติกรมประชาสัมพันธ์, 2555)

ซึ่งผลการวิจัยเรื่องอิทธิพลของสื่อที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความรุนแรงของเด็กและเยาวชน ในกรุงเทพมหานคร ของสิริภิญญา อินทรประเสริฐ (2555) พบว่าเวลาที่เข้าชมสื่อแต่ละประเภทในหนึ่งวัน พบว่าสื่อที่มีการเข้าชมมาก ได้แก่ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ เกมคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต และโทรศัพท์เคลื่อนที่ ความรุนแรงที่อยู่ในสื่อด้านภาพ และ เสียง อันดับแรกคือภาพยนตร์ รองลงมาคือโทรทัศน์ และอินเทอร์เน็ต ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสื่อละครโทรทัศน์เป็นสื่อที่มีความสำคัญอย่างมาก

ปัจจุบันเมื่อวัยรุ่นได้รับชมละครโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาทางด้านความรัก ก็จะส่งผลต่อความรุนแรง ค่านิยมทางด้านความรัก อีกทั้งในสภาพสังคมปัจจุบันที่วัยรุ่นต้องเผชิญปัญหาต่างๆ นานามากมาย การที่วัยรุ่นเติบโตท่ามกลางเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้

วัยรุ่นเข้าถึงสื่อได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว ดังนั้น จึงอาจจะส่งผลต่อค่านิยมที่การไม่รู้จักความรักอย่างแท้จริง ความหลงมกมายต่อวัตถุ และสิ่งล่อลวงต่างๆ โดยที่วัยรุ่นไม่ทันได้ยั้งคิด ขาดการควบคุมดูแล เนื่องจากวัยรุ่นขาดการควบคุมตนเอง ความรักในวัยเรียน การตั้งครรภ์ ก่อนวัยอันควร สิ่งเหล่านี้เป็นภาพสะท้อนของปัญหาในวัยรุ่น ซึ่งวัยรุ่นที่เกิดพฤติกรรมเสี่ยงเหล่านี้ อาจจะส่งผลมาจากการรู้เท่าทันสื่อของวัยรุ่น (พฤติกรรมการเล่นแบบจากการดูละคร, นิค้า โพล สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า), 2559)

ละครโทรทัศน์ประเภทละครชุด ก็มีการสร้างและผลิตให้ผู้รับสารได้รับชมมากมาย โดยมีหลากหลายกลุ่มเป้าหมายแต่สำหรับกลุ่มเป้าหมายที่เป็นวัยรุ่น ที่อยู่ในระดับอุดมศึกษา หรือในรั้วมหาวิทยาลัย รายการโทรทัศน์ประเภทละครชุด ซึ่งกำลังได้รับความนิยมจากกลุ่มวัยรุ่น และเป็นที่ถูกกล่าวถึงกันอย่างมาก คือ I Hate You, I Love You หรือ Hate Love (<https://www.sanook.com/movie/74477/>)

I Hate You, I Love You หรือ Hate Love เป็นละครชุดในโครงการพิเศษของแอปพลิเคชัน ไลน์ทีวี โดย บริษัท ไลน์ คอร์ปอเรชั่น (ประเทศไทย) จำกัด ผลิตโดยนาตวา บางกอก เป็นเรื่องราวความรักและการแตกหักของที่เกิดจากความรักและความเกลียดชังของวัยรุ่นหนุ่มสาว จำนวน 5 คน ในเวลา 5 วัน ที่มีเนื้อหาทางด้านความรักของวัยรุ่น การแสดงออกที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่น ทั้งเรื่องของการใช้บทสนทนาในการสื่อสารที่ไม่เหมาะสม การแต่งกายของตัวละคร ที่อาจจะส่งผลกระทบต่อค่านิยมของวัยรุ่น ที่อาจจะเกิดพฤติกรรมเลียนแบบและส่งผลกระทบในทางที่ไม่เหมาะสม

I Hate You, I Love You หรือ Hate Love ออกอากาศทุกวันเสาร์เวลา 20.00 น. ในปี พ.ศ.2559-2560 ทางแอปพลิเคชัน ไลน์ทีวี และจะฉายซ้ำทางโทรทัศน์อีกครั้งทางช่อง จีเอ็มเอ็ม 25 ทุกวันอาทิตย์ เวลา 22.45 น. โดยละครโทรทัศน์เรื่อง I Hate You, I Love You หรือ Hate Love ออกอากาศตอนแรกผ่านช่องไลน์ทีวี (LINE TV) และมียอดจำนวนเข้าชมมากกว่า 10 ล้านครั้ง ภายในเวลา 24 ชั่วโมง โดยยอดนิยมในโซเชียลมีเดีย (Social Media) มีการพูดถึงโดยมีการจัดกลุ่มเนื้อหาของข้อความที่คนอื่นสามารถค้นหา หรือสิ่งที่คนกำลังจะพูดถึงเป็นจำนวนมากในสื่อออนไลน์ หรือในภาษาออนไลน์ที่เรียกว่าการติดแฮชแท็ก (hashtag) จำนวนมากกว่า 100,000 ครั้งภายในวันเดียว ซึ่งถือได้ว่าเป็นปรากฏการณ์ที่สำคัญของละครโทรทัศน์ที่มีการเปลี่ยนแปลงโดยใช้ทั้งสื่อโทรทัศน์ และสื่อใหม่อย่างช่องไลน์ทีวี (<https://pantip.com/topic/35632761>)

จากที่มาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาว่าโครงสร้างการเล่าเรื่องกรอบภาพความรักของวัยรุ่น ที่ปรากฏในละครโทรทัศน์เรื่อง I Hate You, I Love You หรือ Hate Love

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาโครงสร้างการเล่าเรื่องกรอบภาพความรักของวัยรุ่น ที่ปรากฏในละครโทรทัศน์เรื่อง I Hate You, I Love You หรือ Hate Love

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดการเล่าเรื่องในละครโทรทัศน์ : กระบวนการสร้างความหมาย

เดวิด บอร์ดเวล (David Bordwell) (2001 : 60) นักวิชาการที่ศึกษาเกี่ยวกับการเล่าเรื่อง อธิบายว่า การเล่าเรื่องคือ ห่วงโซ่ของเหตุการณ์ต่างๆ ที่มีความสัมพันธ์กันในเชิงเหตุและผลที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่ง การเล่าเรื่องเริ่มต้นด้วยสถานการณ์หนึ่ง เป็นชุดของความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นไปตามรูปแบบของเหตุและผล จนในที่สุดสถานการณ์ใหม่หนึ่งๆ ก็เกิดขึ้นตามมาจนนำไปสู่ตอนจบของการเล่าเรื่อง

การศึกษาถึงสัญญาณต่างๆ ในตัวละครโทรทัศน์ ประเภทละครชุดนั้น จำเป็นจะต้องพิจารณาจากการเล่าเรื่องโดยวิธีการวิเคราะห์การเล่าเรื่องนั้นทำให้หลายวิธี (รุจิเรข คชรัตน์, 2542) ได้แก่ การพิจารณาจากองค์ประกอบต่างๆ ดังนี้

1) โครงเรื่อง (Plot)

ทุกเหตุการณ์ที่อยู่ในเรื่องเล่าก็คือเนื้อเรื่อง ส่วนโครงเรื่องนั้นเป็นสาระสำคัญของเนื้อเรื่องที่น่าสนใจในรูปของภาพและเสียง จะเห็นได้ว่า บางเรื่องจะมีเนื้อเรื่องแบบเรียบง่ายเมื่อวางโครงเรื่องที่ซับซ้อนเข้าไปก็จะทำให้เกิดความน่าสนใจและน่าติดตาม โครงเรื่องปกติจะมีการลำดับเหตุการณ์ในการเล่าเรื่องไว้ 5 ขั้นตอน ได้แก่

1.1 การเริ่มเรื่อง (Inciting Moment) เป็นการชักจูงความสนใจให้ติดตามเรื่องราว มีการแนะนำตัวละคร ฉากหรือสถานที่ที่มีการเปิดประเด็นหรือปมขัดแย้งให้ชวนติดตาม การเริ่มเรื่องไม่จำเป็นต้องเรียงตามลำดับเหตุการณ์ อาจเริ่มจากตอนกลางเรื่องหรือจากท้ายเรื่องไปหาต้นเรื่องก็ได้

1.2 การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action) คือ การที่เรื่องราวดำเนินไปอย่างต่อเนื่องปมปัญหาเริ่มทวีความเข้มข้นเรื่อยๆ ตัวละครอาจมีความลำบากใจหรืออุปสรรคที่ต้องเผชิญ

1.3 ภาวะวิกฤต (Climax) คือ เรื่องราวกำลังถึงจุดแตกหักและตัวละครอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องตัดสินใจ

1.4 ภาวะคลี่คลาย (Falling Action) คือ สภาพหลังจากที่จุดวิกฤตได้ผ่านพ้นไปแล้ว ปัญหาต่างๆ ได้รับการเปิดเผยหรือข้อขัดข้องไป

1.5 การยุติของเรื่องราว (Ending) คือการสิ้นสุดของเรื่องราวทั้งหมด อาจจบแบบสูญเสีย หรือจบแบบมีความสุข หรือทิ้งท้ายให้ขบคิดก็ได้

2) ความขัดแย้ง (Conflict) เป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งของโครงเรื่องที่สร้างปมปัญหาซึ่งการพัฒนาเรื่องราวต่างๆ จะดำเนินขึ้นท่ามกลางความขัดแย้ง โดยสามารถแบ่งได้เป็น 4 ประเด็นใหญ่ๆ คือ

2.1 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ คือการที่ตัวละครสองฝ่ายไม่ลงรอยกัน หรือพยายามต่อต้าน ทำลายล้างกัน เช่น การไม่ถูกกันของคนสองตระกูล หรือการรบกันของทหารทั้งสองฝ่าย เป็นต้น

2.2 ความขัดแย้งภายในจิตใจ คือ ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายใน ตัวละคร จะมีความสับสน หรือยุ่งยากลำบากใจในการตัดสินใจเพื่อกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ความรู้สึกขัดแย้งกับกฎเกณฑ์ทางสังคม หรือขัดแย้งกับตำนักรับผิดชอบ

2.3 ความขัดแย้งกับธรรมชาติ คือการที่มนุษย์ต้องเผชิญกับภัยธรรมชาติ หรือสภาพแวดล้อมที่เลวร้าย เช่น การที่ชาวนาชาวไร่ต้องประสบกับปัญหาภัยแล้ง เป็นต้น

2.4 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ เช่น ความขัดแย้งระหว่างคนกับผีศาจ หรือความเชื่อในสิ่งเร้นลับ

3) ตัวละคร (Character) หมายถึง บุคคลที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับเรื่องราว ในเรื่องเล่านอกจากนี้ยังหมายถึง บุคลิกลักษณะของตัวละครจะต้องมีองค์ประกอบสองส่วนเสมอ คือ ส่วนที่เป็นความคิด (Conception) และส่วนที่เป็นพฤติกรรม (Presentation)

4) แก่นความคิด (Theme) หมายถึง ความคิดหลักหรือความคิดรวบยอดที่เจ้าของเรื่องต้องการนำเสนอ ซึ่งผู้รับสารสามารถค้นพบความหมายหรือใจความสำคัญของเรื่องได้จากการสังเกตองค์ประกอบต่างๆ ในการเล่าเรื่อง เช่น การสังเกตชื่อเรื่อง ตัวละคร คำนิยม คำพูด หรือ สัญลักษณ์ที่ปรากฏในเรื่อง เป็นต้น

ปกติแล้วเรื่องเล่าเรื่องหนึ่งจะมีแก่นความคิดหลักเพียงหนึ่งแก่นแนวคิด โดยที่อาจมีแนวคิดย่อยอีกหลายแนวคิดที่คอยสนับสนุนแก่นความคิดหลักอยู่ ถึงแม้ว่าในเรื่องจะมีแนวคิดปลีกย่อยอยู่หลายความคิดก็ตาม แต่ความคิดย่อยทั้งหมดก็จะมีลักษณะร่วมกันบางประการ หรือเป็นไปในทิศทางเดียวกันทั้งสิ้น ดังนั้นการพิจารณาแก่นความคิดหลักจึงควรจะสังเกตแนวคิดย่อยควบคู่ไปด้วยเพราะจะทำให้เราสามารถเข้าใจเรื่องราวได้อย่างชัดเจนมากขึ้น

5) ฉาก (Setting) ฉากเป็นองค์ประกอบหนึ่งในการเล่าเรื่องทุกประเภท ทำให้เรื่องเล่ามีความต่อเนื่องและมีเหตุการณ์รองรับช่วยให้เกิดความสมจริง และฉากยังมีความสำคัญในแง่ที่สามารถบ่งบอกความหมายบางอย่างของเรื่องที่มีอิทธิพลต่อความคิดและการกระทำของตัวละครอีกด้วย

6. บทสนทนา (Dialogue) หมายถึง ศิลปะการถ่ายทอดเรื่องราวและความคิดของ ผู้ประพันธ์ออกมาทางคำพูดของตัวละคร

7. มุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of view) หมายถึง การมองเหตุการณ์ การเข้าใจพฤติกรรม ของตัวละครในเรื่องผ่านสายตาของตัวละครตัวใดตัวหนึ่ง

8. ตอนจบ (Ending) หรือการปิดเรื่อง คือบทสรุปเรื่องราวทั้งหมดในเรื่องที่ดำเนินมาตั้งแต่ต้นจนจบ ซึ่งอาจจบแบบผิดหวัง (Tragic Ending) หรือจบแบบสมหวัง (Happy Ending) ก็ได้

สัญวิทยาทางละครโทรทัศน์ ประเภทละครชุด จะเป็นหนทางในการสร้างแบบจำลองเพื่อใช้อธิบายว่าละครโทรทัศน์เรื่องหนึ่งๆ บรรจุความหมายและสื่อความหมายนั้นให้กับผู้ชมได้อย่างไร ซึ่งมีเป้าหมาย คือ การค้นหากฎหรือแบบแผนที่ทำให้สามารถดูภาพยนตร์ได้เข้าใจรู้เรื่อง และเพื่อค้นพบรูปแบบเฉพาะของการสร้างความหมายที่ทำให้เกิดลักษณะเฉพาะตัวของละครโทรทัศน์ หรือแนวละครโทรทัศน์แต่ละเรื่อง หัวใจสำคัญของการศึกษาในสาขานี้ก็คือการทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับศาสตร์แห่งการสร้างละครโทรทัศน์ และประเด็นสำคัญของศาสตร์ที่ว่านี้ คือ กระบวนการสร้างความหมาย (Signification) ซึ่งเป็นสิ่งที่นักสัญวิทยาให้ความสนใจโดยตรงนั่นเอง

สำหรับแนวคิดการเล่าเรื่องในละครโทรทัศน์ ประเภทละครชุดนั้น จะช่วยเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ความรักของวัยรุ่นที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ ประเภทละครชุด รวมไปถึงการพิจารณาบริบทแวดล้อมต่างๆ ซึ่งมีส่วนในการก่อให้เกิดกรอบภาพความรักของวัยรุ่นที่ปรากฏในละครโทรทัศน์เรื่อง I Hate You, I Love You หรือ Hate Love โดยบทความนี้จะวิเคราะห์ในส่วนของโครงเรื่อง (Plot) แก่นเรื่อง (Theme) ความขัดแย้ง (Conflict) ตัวละคร (Character) ฉาก (Setting) บทสนทนา (Dialogue) มุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of view) และตอนจบ (Ending) หรือปิดเรื่อง

แนวคิดเบื้องต้นในเรื่องของการรอบกับการสื่อสาร : การกำหนดความหมาย

Robert Entman (1993) กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของกรอบไว้ว่า ได้แก่ “การเลือก (Selection) และการทำให้โดดเด่น (Salience) การวางกรอบคือการเลือกบางแง่มุม หรือบางมุมของความเป็นจริง และทำให้มันโดดเด่น โดยอาศัยบริบทของการสื่อสารต่างๆ ในอันที่จะเสนอปัญหา, ตีความสาเหตุ, ประเมินค่าทางศีลธรรม และ/หรือ แนะนำแนวทางแก้ไขต่อประเด็นนั้นๆ”

สำหรับ Entman แล้ว กระบวนการเกี่ยวกับกรอบจะประกอบด้วย 4 ส่วนหลักๆ อันได้แก่ ผู้ส่งสาร (the communication), ผู้รับสาร (the receiver), ตัวบท (the text) และ วัฒนธรรม (the culture)

เขาอธิบายว่า “ผู้ส่งสาร” จะวางกรอบ (โดยตั้งใจหรือไม่ก็ตาม) ด้วยการตัดสินใจว่าจะถ่ายทอดเรื่องใดโดยที่การตัดสินใจนั้น จะถูกชี้นำโดยประสบการณ์ และระบบความเชื่อของเขา กรอบจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของ “ตัวบท” ซึ่งจะทำหน้าที่นำกรอบที่ถูกขยายหรือถูกย่อบางแง่มุมโดยอาศัยวิธีการทางการสื่อสารต่างๆ แล้วนั้นผู้รับสาร

เมื่อรอบดังกล่าวถูกถ่ายทอดไปยังผู้รับ จะมีผลในการชี้นำความคิด และการรับรู้ประเด็นนั้นๆ ของผู้รับสาร อย่างไรก็ตาม ข้อสรุปของผู้รับสารอาจจะไม่สะท้อนหรือเป็นไปตามกรอบที่ผู้ส่งสารวางไว้ก็ได้ ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับ “วัฒนธรรม” ซึ่งก็คือชุดของความคิดทั่วไป ที่ผู้รับสารแต่ละกลุ่ม รวมถึงแต่ละคนใช้ในการคิดต่อเรื่องนั้นๆ นั่นเอง

ทั้ง 4 ส่วนจะมีองค์ประกอบที่สำคัญคือการเลือกและการทำให้เด่นทั้งสิ้น สุดท้ายแล้ว สิ่งที่ถูกทำให้เด่นนั้น จะนำไปใช้ในการวิเคราะห์ประเด็นปัญหาต่างๆ ทั้งที่มาที่ไปของปัญหา ประเมินลักษณะของปัญหา และทางออกของปัญหา

สำหรับการทำงานของกรอบที่ Entman ชี้ว่ากรอบจะเน้น (Highlight) บางส่วนของข้อมูล ที่จะใช้ในการสื่อสาร และจะจัดการมันให้โดดเด่น (Salience) นั่น คำว่าโดดเด่นในที่นี้ ก็คือการทำให้ส่วนนั้นๆ ของข้อมูลสามารถสังเกตเห็นได้ง่ายขึ้น มีความสำคัญมากขึ้น และน่าจดจำมากขึ้นในสายตาของผู้รับสาร

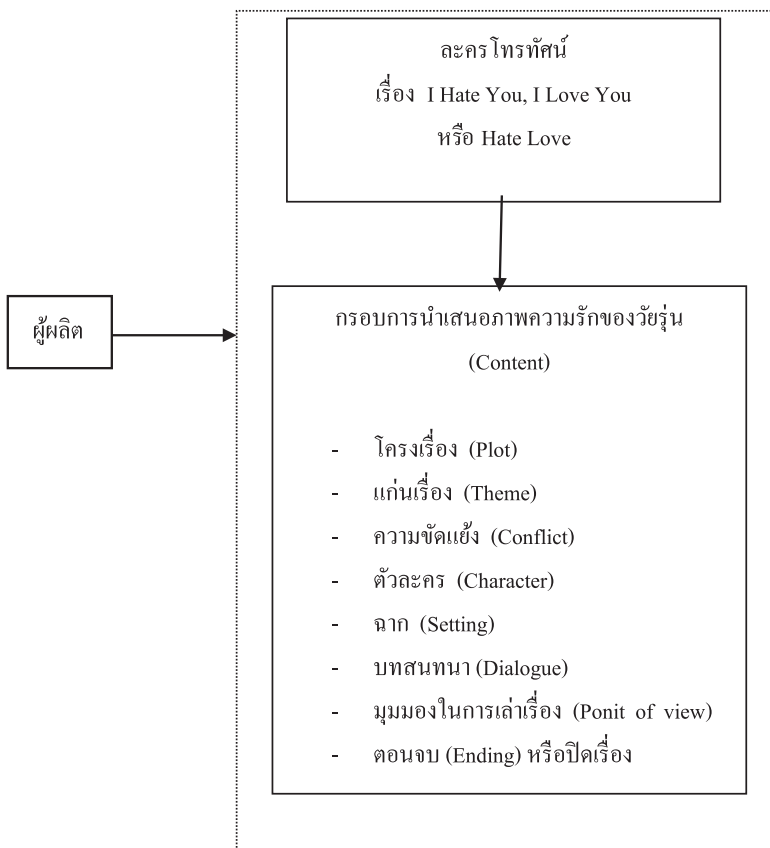
โดยตัวบทนั้น จะสามารถถูกทำให้โดดเด่นได้ ด้วยรูปแบบของการจัดวาง การทำซ้ำ หรือการใช้สัญลักษณ์ที่คุ้นเคย

อย่างไรก็ตาม Entman ย้ำว่าแม้ว่าเนื้อหาบางส่วนที่นำเสนอไป จะไม่ได้เป็นส่วนที่ถูกทำให้โดดเด่น แต่ก็อาจจะมี ความโดดเด่นขึ้นมาได้ในตัวของมันเอง หากสามารถเข้ากับระบบความเชื่อของผู้รับสารได้ดี ในทางกลับกัน ความคิดที่ถูกเน้นนั้น ก็อาจจะยากที่ผู้รับสารจะรับรู้ ตีความและจดจำได้เช่นกัน ถ้าไปหักล้างความเชื่อที่ผู้รับสารมีอยู่ สรุปก็คือขึ้นอยู่กับพื้นฐานความคิดของผู้รับสารด้วย

กล่าวโดยสรุป เนื่องจากความโดดเด่นนี้เป็นกระบวนการที่กระทำร่วมกันระหว่างผู้รับสาร กับตัวบท การมีอยู่ของกรอบในตัวนั้น จึงไม่ได้รับประกันความมีอิทธิพลต่อความคิดของผู้รับสารอย่างเต็มที่ อาจกล่าวได้ว่า Entman กำลังประนีประนอมอิทธิพลของกรอบของสื่อ โดยใช้กรอบของผู้รับสารมาอธิบายนั่นเอง

ในบทความครั้งนี้ จะนำทฤษฎีเรื่องของกรอบมาศึกษาว่าสื่อมวลชน ซึ่งได้แก่ ละครโทรทัศน์เรื่อง I Hate You, I Love You หรือ Hate Love ได้วางกรอบเกี่ยวกับ ภาพความรัก ระหว่างวัยรุ่น หรือวัยรุ่นสาวไว้อย่างไร และ จะนำแนวคิดโครงสร้าง การเล่าเรื่อง เพื่อใช้ประโยชน์ในการวิเคราะห์ถึงเนื้อหาความรักระหว่างวัยรุ่น ที่ปรากฏ ในละครโทรทัศน์เรื่อง I Hate You, I Love You หรือ Hate Love

กรอบแนวคิดสำหรับการวิจัย (Conceptual Framework)

ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างสำหรับงานวิจัยดังกล่าว คือ

ผู้วิจัยศึกษาจากละครโทรทัศน์ที่มีภาพเกี่ยวกับความรักระหว่างวัยรุ่น โดยเลือกเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) กล่าวคือ เลือกเฉพาะละครโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องความรักระหว่างวัยรุ่น เป็นโครงเรื่องหลัก เพื่อเป็นตัวแทนในการศึกษา ได้แก่ เรื่อง I Hate You, I Love you ออกอากาศทางช่องไลน์ทีวี GMM 25 ออกอากาศตั้งแต่วันที่ 17 กันยายน 2559 - 14 มกราคม 2560

งานวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการต่างๆ ดังนี้

1. ข้อมูลตัวบท (Textual Data) คือ ผู้วิจัยได้เลือกละครโทรทัศน์แบบเฉพาะเจาะจง ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักระหว่างหญิงชาย ที่อยู่ในระดับอุดมศึกษา (มหาวิทยาลัย) ซึ่งละครโทรทัศน์ ได้แก่ เรื่อง I Hate You, I Love You หรือ Hate Love ซึ่งเป็นเรื่องที่มีการนำเสนอเรื่องราวความรักระหว่างหญิงชายที่ชัดเจน ทุกตอน ซึ่งแต่ละตอนเป็นมุมมองความรักของแต่ละคน โดยมีเนื้อหาจะเชื่อมโยงกันทั้งหมด

ซึ่งในขณะนั้นเรื่องดังกล่าวเป็นซีรีส์ที่ได้รับความนิยมเป็นจำนวนมาก ขึ้นเป็นระดับความยอดนิยมนับ 1 ใน ทวิตเตอร์ มีกระแสตอบรับในโลกออนไลน์เป็นจำนวนมาก รวมถึงมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความรักระหว่างชายและหญิง ซึ่งเป็นเรื่องของความรักของนักเรียนระดับมหาวิทยาลัยเป็นละครชุดในโครงการพิเศษของแอปพลิเคชัน ไลน์ทีวี โดย บริษัท ไลน์ คอร์ปอเรชั่น (ประเทศไทย) จำกัด ผลิตโดยนาดาวบางกอก สร้างเรื่องและเขียนบทโดย ทรงยศ สุขมากอนันต์ โดยเป็นเรื่องราวความรักและการแตกหักของคน 5 คน ในเวลาเพียง 5 วัน ออกอากาศให้ชมทุกวันเสาร์เวลา 20.00 น. ทางแอปพลิเคชัน ไลน์ทีวี และจะฉายซ้ำทางโทรทัศน์อีกครั้งทางช่องจีเอ็มเอ็ม 25 ทุกวันเสาร์ เวลา 21.45 น

2. แหล่งข้อมูลอื่นๆ ได้จากการค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับภาพยนตร์ผ่านทางอินเทอร์เน็ต

คลิปวิดีโอย้อนหลังของละครโทรทัศน์เรื่อง I Hate You, I Love You หรือ Hate Love จากเว็บไซต์ TV.line.me จำนวนทั้งหมด 5 ตอน ประกอบด้วย

- ตอนมุมมองของนานะ ออกอากาศวันที่ 17 กันยายน 2559 ความยาว 63.44 นาที
- ตอนมุมมองของโจ ออกอากาศวันที่ 1 ตุลาคม 2559 ความยาว 48.27 นาที
- ตอนมุมมองของไทยเกอร์ ออกอากาศวันที่ 1 ตุลาคม 2559 ความยาว 68.16 นาที
- ตอนมุมมองของไอ้ ออกอากาศวันที่ 7 มกราคม 2560 ความยาว 65.21 นาที
- ตอนมุมมองของซอล ออกอากาศวันที่ 14 มกราคม 2560 ความยาว 75.37 นาที

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์กรอบภาพความรักของวัยรุ่นที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ โครงเรื่อง (Plot) แก่นเรื่อง (Theme) ความขัดแย้ง (Conflict) ตัวละคร (Character) ฉาก (Setting) บทสนทนา (Dialogue) มุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of view) และตอนจบ (Ending) หรือปิดเรื่อง ผู้วิจัยจะพิจารณาจากสาระสำคัญของเนื้อหาที่ได้จากการบันทึกลงในแบบบันทึกหรือแบบสังเกต มาประกอบกับบทวิจารณ์ต่างๆ เกี่ยวกับมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความรักระหว่างชายและหญิง ซึ่งเป็นเรื่องของความรักของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยแล้วนำมาวิเคราะห์สรุปเป็นความรักระหว่างชายและหญิง ในลักษณะต่างๆ ซึ่งผู้วิจัยจะใช้กรอบแนวคิดทฤษฎีเรื่องค่าการกำหนดกรอบภาพ และ โครงสร้างการเล่าเรื่องมาช่วยในการวิเคราะห์

การนำเสนอข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้จะนำเสนอรายงานการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

ผลการศึกษา

โครงสร้างการเล่าเรื่องกรอบภาพความรักของวัยรุ่นที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ เรื่อง I Hate You, I Love You หรือ Hate Love

จากการวิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่องกรอบภาพความรักของวัยรุ่น ในละครโทรทัศน์เรื่อง I Hate You, I Love You หรือ Hate Love: ทั้ง 5 ตอน โดยสุดท้ายความรักระหว่างชายและหญิงก็ไม่สมหวัง สามารถวิเคราะห์ โดยแสดงในแผนภูมิได้ดังต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 1

การวิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่องของละครโทรทัศน์เรื่อง I Hate You, I Love You หรือ Hate Love

การเริ่มเรื่อง (Exposition)

การจัดงานวันเกิดซอลที่บ้านของซอล นานะเพื่อนซอลก็แกล้งซอล ด้วยการชวนไอม่างานวันเกิดเพื่อหักหน้าซอลเพราะคิดว่าซอลจะมาแย่ง ไทเกอร์แฟนของตนเอง จู๊ดเริ่มต้นมาจากความขัดแย้งในเรื่องของความรักระหว่างหนุ่มสาว

การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action)

นนานะจับได้ว่าไทเกอร์ไปมีอะไรกับผู้หญิงคนอื่น นั่นคือแม่ของซอล

ขั้นภาวะวิกฤต (Climax)

นนานะตัดสินใจไปบอกความจริงกับพ่อของซอลว่าแม่ของซอลนอกใจและซอลเองไม่ยอมให้พ่อรู้ความจริง จึงตัดสินใจที่จะฆ่านนานะ โดยมีไอ้ให้ความร่วมมือ

ขั้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action)

นนานะไปที่บ้านซอล ไอ้ก็ไปที่บ้านซอลและเอายาใส่ในน้ำเพื่อฆ่านนานะ นานะดื่มน้ำและสลบไป

ขั้นยุติเรื่องราว (Ending)

ซอลฆ่านนานะสำเร็จด้วยความช่วยเหลือของไอ้ และวางแผนเพื่อให้ดูเหมือนนนานะฆ่าตัวตายเอง เป็นความรักในรูปแบบ ที่ไม่สมหวัง

จากการวิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่องทั้งหมดของละครโทรทัศน์ I Hate You, I Love You เป็นการนำเสนอเรื่องของความรักโดยเฉพาะความรักในวัยเรียนระดับมหาวิทยาลัย และความรักของครอบครัวที่ทำได้ทุกอย่างเพื่อความรัก ทำให้แม้แต่การฆ่าคนตายได้ ถ้าไม่สมหวังในเรื่องของความรัก จะเห็นได้ว่าความรักที่ถูกนำเสนอผ่านละครโทรทัศน์เป็นการนำเสนอความรักที่ไม่ประสบความสำเร็จ และจุดจบด้วยการทำสิ่งที่ไม่ถูกต้องตามขนบธรรมเนียมประเพณี ซึ่งนำไปสู่การทำผิดกฎหมาย

ซึ่งผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์เนื้อหา 5 ตอนของละครโทรทัศน์ I Hate You, I Love You ได้มีเนื้อหาที่สื่อถึงการนำเสนอในเรื่องของความรักดังนี้

1) เป็นความรักของหนุ่มสาว

ละครโทรทัศน์ I Hate You, I Love You ทั้ง 5 ตอนเป็นการนำเสนอเรื่องของ

ความรักระหว่างหนุ่มสาว โดยทั้งหมดเป็นความรักที่ไม่สมหวัง เพราะเป็นความรักที่ต้องการการแก้แค้นหากผิดหวังในเรื่องความรัก

เนื้อหาในตอนที่ 1 ตอนมุมมองของนานะ เป็นความรักระหว่างหนุ่มสาวระหว่างนานะและไทเกอร์ เป็นความรักในมหาวิทยาลัย มีฐานะร่ำรวย กล่าวอีกนัยหนึ่งเป็นกลุ่มไอโซ ไทเกอร์เป็นผู้ชายที่เจ้าชู้ จนนานะเข้าใจว่าไทเกอร์แอบไปรักกับชอลที่เป็นเพื่อนสนิทในกลุ่มเดียวกันกับนานะ ความรักระหว่างหนุ่มสาวในตอนนี้เป็นความรักที่ค่อนข้างหิว هوا แต่ละฉากแสดงให้เห็นถึงการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การแต่งกายชุดนักศึกษาใส่กระโปรงสั้น

ความรักก็ยังคงดำเนินไปเรื่อยๆ จนวันหนึ่งนานะจับได้ว่าไทเกอร์ไปมีความสัมพันธ์กับคนอื่น ซึ่งสิ่งที่ทำให้เป็นเรื่องที่เหนือความคาดหมาย คือไทเกอร์ไปมีเพศสัมพันธ์กับแม่ของชอล จนทำให้นานะต้องเสียชีวิตอย่างเป็นปริศนา

เนื้อหาในตอนที่ 2 ตอนมุมมองของโจ เป็นความรักระหว่างหนุ่มสาว ที่โจทำอาชีพขายบริการทางเพศ แฟนของโจก็เช่นเดียวกัน กระเป๋าก็ทำอาชีพขายบริการทางเพศเช่นเดียวกัน ความรักของทั้งคู่จำเป็นต้องทำอาชีพขายบริการทางเพศเนื่องจากมีฐานะยากจนอาศัยอยู่ในห้องเช่าที่ค่อนข้างโหดมาก ต่างคนต่างรับกันและกันได้ จนวันหนึ่ง กระเป๋าแฟนของโจท้อง เป็นจุดเปลี่ยนที่ทำให้ทั้งคู่ต้องดิ้นรนเพื่อลูกที่จะเกิดมา กระเป๋าต้องการทำแท้งเพราะหากมีลูกก็ไม่สามารถขายบริการทางเพศได้แต่โจไม่เห็นด้วย โจจึงหาทางออกด้วยการตัดสินใจไปขโมยของที่คอนโดของนานะ ซึ่งโจก็ทำสำเร็จ และหนีไปใช้ชีวิตใหม่กับกระเป๋าเป็นการนำเสนอความรักอีกรูปแบบหนึ่งที่ไม่ว่าเหมาะสมในสังคมไทย ซึ่งละครโทรทัศน์นำเสนอสะท้อนให้เห็นอีกแง่มุมหนึ่งของการใช้ชีวิตของเด็กวัยรุ่นในสังคมไทย

เนื้อหาในตอนที่ 3 ตอนมุมมองของไทเกอร์ เป็นความรักระหว่างหนุ่มสาว ซึ่งไทเกอร์ก็รักนานะ แต่ด้วยความที่ไทเกอร์เป็นผู้ชายที่รักสนุก เจ้าชู้ ขี้เล่น และชอบเก็บสะสมรูปผู้หญิงที่ตนมีเพศสัมพันธ์ไว้ในคอมพิวเตอร์ของตนเอง ความรักของไทเกอร์จริงๆ ควรจะลงเอยกับนานะ แต่เหตุการณ์ที่ทำให้ความรักระหว่างไทเกอร์และนานะต้องแตกหักเพราะนานะจับได้ว่าไทเกอร์ไปมีเพศสัมพันธ์กับคนอื่น นั่นก็คือแม่ของชอล นานะรู้สึกตกใจกับเหตุการณ์นี้ นานะต้องการแก้แค้นชอลและแม่ของชอลด้วยการบอกความความจริงกับพ่อของชอล เรื่องที่แม่ของชอลนอกใจพ่อชอล จนสุดท้ายก็เกิดความสุขเสียด้วยการตายของนานะ

เนื้อหาในตอนที่ 4 ตอนมุมมองของไอ้ ไอ้แอบรักชอล ตามจีบมาเป็นเวลานานหลายปี แต่ชอลก็ยังไม่ได้ตอบตกลงคบกันเป็นแฟน ไอ้ค่อนข้างเป็นคนที่มีความแค้นเก็บกด

รุนแรง กล่าวอีกนัยหนึ่งเหมือนเป็นคนโรคจิต รักมากก็แค้นมาก ทำได้ทุกอย่างเพื่อความรัก ความรักระหว่างไอกับซอล ก็มีฉากที่แสดงให้เห็นถึงความไม่เหมาะสมของวัยรุ่น ด้วยการจับมือกอดจูบกันในโรงพยาบาลนคร ความรักของไอก่ที่มีต่อซอล ทำให้ไอก่สามารถฆ่าคนอื่นได้เพื่อคนที่รักเป็นความรักที่ดูน่ากลัว โหดร้าย ไอก่กับซอลร่วมมือกันฆ่ามานานะจนตาย

2) เป็นความรักในครอบครัว

เนื้อหาในตอนที่ 5 ตอนมุมมองของซอล ซอลเป็นเพื่อนสนิทของนานะ แต่ด้วยการที่พุดจาช่วยชวน หยอกลือไทเกอร์ จนทำให้นานะเข้าใจผิด คิดว่าซอลจะมาแย่งคนรักของตนไป วันหนึ่งซอลได้รู้ความจริงว่าไทเกอร์มีความสัมพันธ์กับแม่ของตัวเอง และนานะจะไปบอกความจริงกับพ่อ ด้วยความที่ซอลเป็นคนรักครอบครัว ไม่ต้องการจะให้ครอบครัวแตกแยก ไม่ต้องการให้พ่อรู้ความจริงว่าแม่นอกใจ ซอลจึงยอมที่จะฆ่านานะโดยที่มีไอก่เป็นคนช่วยลงมือฆ่า

2. แก่นเรื่อง (Theme) แก่นความคิดที่เรื่องได้นำเสนอต่อผู้ชม (J.S.R Goodlad, 1971 อ้างใน สุภาวรรณ วรรณะศุกกุล, 2550) ได้อธิบายว่าอาจเป็นสาระหรือข้อคิดเห็นที่สอดแทรกอยู่ ภายใต้องค์ประกอบต่างๆ ของละคร โดยละครเรื่องต่างๆ ที่นำเสนอต่อผู้ชมสามารถวิเคราะห์แก่นเรื่องของละคร

จากการวิเคราะห์ละครโทรทัศน์ I Hate You, I Love You จำนวน 5 ตอน พบว่ามีการใช้แก่นเรื่อง ทั้งหมด 3 รูปแบบ ได้แก่ Love Theme และ Outcast Theme แก่นความคิดรอง ได้แก่ Morality Theme

2.1 Love Theme คือ ละครที่มีแนวเรื่องเกี่ยวกับความรัก เนื้อเรื่องจะเป็นเรื่องของความรัก ไม่ว่าจะเป็นความรักระหว่างหนุ่มสาว ความรักของสามีภรรยา ความรักภายในครอบครัว อาจเป็นการเล่าถึงเรื่องราวการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ความสัมพันธ์ของความรักเกิดขึ้นได้อย่างไร มีอุปสรรคอย่างไร และจบลงอย่างไร เป็นต้น

ละครโทรทัศน์ ประเภทละครชุดเรื่อง I Hate You, I Love You มีแก่นเรื่องที่นำเสนอแนวเรื่องเกี่ยวกับความรัก เป็นความรักระหว่างหนุ่มสาว ซึ่งปรากฏในตอนที่ 1 ตอนมุมมองของนานะ, ตอนที่ 3 มุมมองของไทเกอร์ และตอนที่ 4 มุมมองของไอก่

ตอนที่ 1 มุมมองของนานะ เป็นความสัมพันธ์ในเรื่องความรักระหว่างหนุ่มสาว ที่มีอุปสรรคต่างๆ ในเรื่องของความรัก ด้วยการที่แฟนคือไทเกอร์นอกใจไปมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงคนอื่น และนานะต้องการแก้แค้นครอบครัวนั้นที่ทำให้ตนต้องผิดหวังกับความรัก จนสุดท้ายนานะต้องจบลงด้วยการถูกฆ่าตาย

ตอนที่ 3 มุมมองของไทเกอร์ เป็นความสัมพันธ์ในเรื่องความรักระหว่างหนุ่มสาว โดยไทเกอร์เป็นแฟนกับนานะ แต่ไทเกอร์เป็นผู้ชายเจ้าชู้ ชอบเก็บรูปผู้หญิงที่ตนเองเคยมี

เพศสัมพันธ์ไว้ในคอมพิวเตอร์ ความรักของไทเกอร์ก็มีอุปสรรคเพราะความที่ไม่ยับยั้งชั่งใจ ไปมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงคนอื่นและผู้หญิงคนนี้ก็กลับเป็นแม่ของซอล แม่เพื่อนสนิทของนานะ ความรักจึงเกิดอุปสรรคมากมายตามมา จนสุดท้ายจบลงด้วยการสูญเสีย เมื่อไทเกอร์ได้สูญเสียคนรักอย่างนานะไปตลอดกาล

ตอนที่ 4 มุมมองของไอ้ เป็นความสัมพันธ์ในเรื่องความรักระหว่างหนุ่มสาว โดยไอ้แอบรักซอล และตามจีบซอลมาเป็นเวลานาน ซอลก็ดูเหมือนจะมีความรักให้ไอ้ แต่ไม่เหมือนที่ไอ้รักซอล ไอ้รักซอลมากจนยอมทำทุกอย่างเพื่อซอล ความรักก็มีอุปสรรคเกิดขึ้นเนื่องจากว่าซอลกลัวครอบครัวตัวเองจะแตกแยก เพราะว่ามันจะเปิดโปงเรื่องที่แม่ของซอลไปมีเพศสัมพันธ์กับไทเกอร์ ด้วยความที่ไอ้รักซอลมาก จึงยอมทำทุกอย่างเพื่อช่วยซอล แม้กระทั่งการฆ่านานะ

ส่วนตอนที่ 5 มุมมองของซอล นั้นมีแก่นเรื่องที่นำเสนอแนวเรื่องเกี่ยวกับความรักเช่นกัน แต่จะเด่นชัดในเรื่องของความรักภายในครอบครัว ซึ่งอาจจะมีการสอดแทรกเรื่องความรักระหว่างหนุ่มสาวบ้าง โดยเนื้อหาส่วนใหญ่ซอลจะทำทุกอย่างเพื่อปกป้องครอบครัวของตนเอง ด้วยการที่ไม่อยากให้พ่อรู้ว่าแม่ของตนเองนอกใจ ซอลยอมทำทุกอย่างเพื่อครอบครัว จนสุดท้ายก็ร่วมมือกับไอ้เพื่อฆ่านานะให้ตาย

2.2 Outcast Theme คือ แนวเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคนที่ดำเนินชีวิตในสังคมที่แตกต่าง จากคนอื่นทั่วไป โดยเนื่องมาจากสาเหตุต่างๆ เช่น เป็นคนพิการ เป็นนักโทษ เป็นโสเภณี เป็นเด็กกำพร้า ฯลฯ โดยเนื้อเรื่องจะแสดงให้เห็นถึงการใช้ชีวิตของบุคคลเหล่านี้ในสังคม รวมถึงการ แสดงออกของพวกเขา และสิ่งที่สังคมปฏิบัติต่อพวกเขา ซึ่งละครในแนวนี้อาจจะมีเนื้อหามุ่งไปเพื่อ เป็นละครสร้างสรรค์สังคม หรือสะท้อนสังคม

ผลการวิเคราะห์ละครโทรทัศน์ ประเภทละครชุดเรื่อง I Hate You, I Love You ที่ปรากฏแก่นเรื่องแบบ Outcast Theme ได้แก่ ตอนที่ 2 มุมมองของโจ คือแนวเรื่องที่เกี่ยวกับคนที่ดำเนินชีวิตที่แตกต่างจากคนอื่น ๆ โดยทั่วไป โดยเนื้อเรื่องเกี่ยวกับผู้ชายที่ขายบริการทางเพศ และผู้หญิงที่ทำอาชีพขายบริการทางเพศเช่นกัน (โสเภณี) แต่ทั้งคู่ก็เป็นแฟนกัน ต่างคนต่างไปทำงานขายบริการทางเพศ หลังทำงานเสร็จก็กลับมาอยู่ด้วยกัน แสดงให้เห็นถึงการใช้ชีวิตของทั้งคู่ที่ค่อนข้างยากจน พ่อแม่ตาย ทำให้ต้องมาทำอาชีพที่ไม่เหมาะสม ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าละครโทรทัศน์ก็ทำหน้าที่สะท้อนสังคมในปัจจุบันเช่นกัน ว่ายังคงมีอาชีพขายบริการทางเพศให้พบเห็นตามสถานบันเทิงยาม ค่ำคืนเป็นจำนวนมาก

นอกจากนี้ ละครโทรทัศน์ ประเภทละครชุดเรื่อง I Hate You, I Love You ยังมีแก่นความคิดรองที่สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้นจากหลักศีลธรรมคุณธรรม โดยแก่นความคิดรองแบบ Morality Theme ปรากฏสอดแทรกอยู่ในทุกตอน ทั้ง 5 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ตอนมุมมองของนานะ, ตอนที่ 2 ตอนมุมมองของโจ, ตอนที่ 3 ตอนมุมมองของไทเกอร์, ตอนที่ 4 ตอนมุมมองของไอ้ และตอนที่ 5 ตอนมุมมองของซอล ซึ่งเป็นละครที่มีแนวเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา เนื้อเรื่องเกี่ยวข้องกับปัญหาที่เกิดขึ้นจากหลักศีลธรรมของสังคม ละครจะแสดงให้เห็นถึงคุณค่าของการทำความดีว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นและเป็นสิ่งที่สังคมปรารถนาต้องการ หรือแสดงให้เห็นถึงการที่บุคคลเลือกที่จะกระทำความดีกับความชั่ว และผลที่จะได้รับต่อมาหลังจากการทำความดีและทำชั่วนั้นๆ ในตอนสุดท้าย

ตอนที่ 1 ตอนมุมมองของนานะ เป็นการนำเสนอที่ผิดศีลธรรมในประเด็นเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร เนื่องจากนานะกำลังศึกษาอยู่ในระดับมหาวิทยาลัย จึงเป็นการไม่สมควรที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงาน ซึ่งนอกจากจะเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมแล้ว ยังผิดศีลธรรมอันดีงามของสังคมไทย

ตอนที่ 2 ตอนมุมมองของโจ เป็นการนำเสนอที่ผิดศีลธรรม โดยการที่ทำอาชีพขายบริการทางเพศการที่แฟนของโจซื้อกระเป๋าที่มีความคิดที่จะทำแท้งก็ยิ่งผิดศีลธรรม จนสุดท้ายยังทำให้เริ่มทำความชั่วมากยิ่งขึ้น ด้วยการไปขโมยของซึ่งเป็นสิ่งที่ผิดทั้งศีลธรรมและผิดกฎหมายอีกด้วย

ตอนที่ 3 ตอนมุมมองของไทเกอร์ เป็นการนำเสนอที่ผิดศีลธรรมในประเด็นเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์กับแม่ของเพื่อน ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมเป็นอย่างมาก ในสังคม นอกจากนี้ไทเกอร์ก็ยังเก็บสะสมรูปผู้หญิงที่เคยมีเพศสัมพันธ์ด้วย

ตอนที่ 4 ตอนมุมมองของไอ้ เป็นการนำเสนอที่ผิดศีลธรรมหรือกระทำความชั่วเลยก็ว่าได้ เพราะไอ้เป็นคนที่มีความคิดจะฆ่านานะให้ตาย ถือว่าผิดกฎหมายอีกด้วยเช่นกัน

ตอนที่ 5 ตอนมุมมองของซอล เป็นการนำเสนอที่ผิดศีลธรรม ด้วยการมีพฤติกรรมที่แสดงออกที่ไม่เหมาะสมในพื้นที่สาธารณะ โดยเฉพาะในโรงภาพยนตร์ที่ซอลจูบปากกับไอ้ นอกจากนี้การที่ซอลไม่ต้องการให้ครอบครัวของตนเองต้องแตกแยก ซอลจึงตัดสินใจร่วมมือกับไอ้เพื่อฆ่านานะ ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องที่ผิดศีลธรรมอย่างมาก เพราะคิดทำสิ่งไม่ดี และยังผิดกฎหมายอีกด้วย

3. ความขัดแย้ง (Conflict) สำหรับละครโทรทัศน์ประเภทละครชุดเรื่อง I Hate You, I Love You ปรากฏความขัดแย้งอยู่ 3 ลักษณะ ได้แก่ 1) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ด้วยกัน และ 2) ความขัดแย้งภายในจิตใจของมนุษย์เอง และ 3) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับพลังภายนอก

4. ตัวละคร (Character) จากการวิเคราะห์ละครโทรทัศน์ ประเภทละครชุดเรื่อง I Hate You, I Love You จำนวน 5 ตอน โดยใช้เกณฑ์เรื่องของการจำแนกตัวละครตาม “ลักษณะนิสัยของตัวละคร” พบว่า ตัวละครทุกตัวมีหลายลักษณะหรือตัวละครซับซ้อน

(Round Character or Complex Character) หมายถึง ตัวละครที่มีลักษณะนิสัยหลายๆ ด้าน อยู่ในตัวเอง เป็นตัวละครที่มีชีวิต ความคิด อารมณ์ และความรู้สึกเหมือนกับมนุษย์จริงๆ อาจมีทั้ง รัก โกรธ หลง ดี หรือเลว อยู่ในตัวเองได้จะเป็นลักษณะของตัวละครที่เราสามารถพบเจอเช่นนี้ได้ในชีวิตประจำวัน

ทั้งนี้ ผู้วิจัยของอธิบายลักษณะของตัวละครที่ปรากฏในภาพรวมของตัวละครหลัก ดังนี้

ตัวละครนานะ เป็นผู้ที่มีความดี รวย สวย บุคลิกภาพดูไฮโซ โดยจบรเบเนซซ์ ไปเรียนที่มหาวิทยาลัย มีคอนโดเป็นของตนเอง นานะเป็นคนที่ค่อนข้างพูดตรง พูดแรง คิดอะไรก็พูดออกไปแบบนั้น แต่ก็แฝงความซับซ้อนอยู่ในตนเอง ด้วยอารมณ์ที่รักไทเกอร์แฟนหนุ่ม ทำให้นานะโกรธมากเมื่อจับได้ว่าไทเกอร์ไปมีเพศสัมพันธ์กับคนอื่น

ตัวละครโจ เป็นตัวละครที่มีฐานะยากจน ต้องดิ้นรนทำงานเลี้ยงปากท้องของตนเองด้วยการทำอาชีพขายบริการ โจเป็นบุคลิกหลายลักษณะ เป็นตัวละครที่ซับซ้อน โดยโจอยู่ต่อหน้านานะก็เป็นคนพูดจาดี แต่กลับลงนานะโจก็ขโมยเงินของนานะ

ตัวละครไทเกอร์ เป็นตัวละครที่มีฐานะรวย จบรเบเนซซ์สपोर्टไปเรียนหนังสือที่มหาวิทยาลัย เป็นคนมีบุคลิกลักษณะซับซ้อน เวลาอยู่ต่อหน้านานะก็เหมือนจะรักนานะ แต่พอกลับหลังนานะก็แอบไปมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงคนอื่น

ตัวละครไอ้ เป็นตัวละครที่มีฐานะปานกลาง แต่งตัวค่อนข้างเชยไปเรียนหนังสือเป็นคนที่มีบุคลิกลักษณะน่ากลัว รกรุนแรง โกรธรุนแรง การมีสีหน้าที่แสดงความโหดเหี้ยมถึงขั้นฆ่านานะให้ตายได้

ตัวละครซอล เป็นผู้หญิงที่น่ารัก รวย เป็นคนที่จริงแล้วแกล้งทำเป็นผู้ที่ใส่ชื่อแต่แล้วซอลเป็นผู้หญิงที่น่ากลัวมากทั้งการแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง ที่แสดงต่อหน้าคนอื่นเป็นผู้หญิงอ่อนหวาน แต่ความจริงเป็นผู้หญิงที่ดุร้ายและโหดเหี้ยมมาก ถึงขั้นร่วมมือกับไอ้วางแผนเพื่อฆ่านานะตาย

5. ฉาก (Setting) สำหรับฉากที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ประเภทละครชุดเรื่อง I Hate You, I Love You ผู้วิจัยพบว่า มีฉากเด่นๆ อยู่ 2 ประเภทด้วยกัน ได้แก่ ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ และฉากที่เป็นการดำเนินชีวิตของตัวละครต่างๆ ที่พบเห็นในละครโทรทัศน์ ที่เลือกมาทำการศึกษาจำนวน 5 ตอนนั้น ต่างก็มีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับเนื้อหาของเรื่องในแต่ละตอนนั้นๆ ได้เป็นอย่างดี และเป็นการสร้างความสนใจให้กับตัวละครในแต่ละตอนเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย ทั้งนี้ หากวิเคราะห์ดูจะเห็นว่าสภาพแวดล้อมหรือฉากที่ปรากฏในสื่อจะเป็นเพื่อน ครอบครัว ชุมชน โรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย และสื่อมวลชน

ฉากที่เกี่ยวข้องกับเพื่อน ยกตัวอย่างเช่น ฉากในรถยนต์ที่มีการพูดคุยกันของเพื่อน ฉากที่มีการสื่อสารกันทางข้อความ Line ระหว่างเพื่อน เป็นต้น

ฉากที่เกี่ยวข้องกับครอบครัว ยกตัวอย่างเช่น ฉากที่บ้านของซอลที่ซอลแสดงความรักต่อพ่อและแม่ ฉากที่ซอลไปนั่งทานข้าวกับพ่อที่ร้านอาหาร บ้านของไอ้ คอนโดของนานะ คอนโดของ ไทเกอร์ เป็นต้น

ฉากที่เกี่ยวข้องกับชุมชน ยกตัวอย่างเช่น ฉากพื้นที่รอบข้างสนามหลวง ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าหากมีพื้นที่อยู่ใกล้สถานที่ดังกล่าว อาจจะทำให้มีการประพาดดินตามที่เห็นจากสภาพแวดล้อม ในที่นี้คือเป็นพื้นที่ที่แสดงถึงอาชีพการขายบริการทางเพศ, ฉากในโรงพยาบาลนคร เป็นฉากตอนที่ไอ้และซอลไปดูหนังกัน เป็นต้น

ฉากที่เกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัย ยกตัวอย่างเช่น ฉากในห้องเรียนที่นานะและซอลกำลังนั่งเรียนหนังสือ, ฉากในห้องทดลองยาของไอ้ ฉากการขึ้นคุยระหว่างซอลกับไทเกอร์ เป็นต้น

6. บทสนทนา (Dialogue) สำหรับละคร โทรทัศน์ประเภทละครชุด เรื่อง I Hate You, I Love You จำนวน 5 ตอน พบว่า มีการใช้ภาษาพูดสำหรับการสนทนาทางละครโทรทัศน์ โดยเป็นภาษาที่ใช้สำหรับการฟัง โดยกลุ่มผู้ชมเป้าหมายเป็นกลุ่มวัยรุ่น การใช้คำพูดในการสื่อสารก็เพื่อดึงดูดความสนใจของวัยรุ่น ภาษาที่ใช้ก็มีลักษณะเหมือนการพูดคุยไม่เป็นทางการ ไม่ใช้ภาษาที่ซับซ้อน แต่ไม่สุภาพ มีการคำที่รุนแรง

จากการวิเคราะห์ละครโทรทัศน์ ประเภทละครชุด เรื่อง I Hate You, I Love You จำนวน 5 ตอน พบว่า มีการใช้ภาษาพูดสำหรับการสนทนาทางละครโทรทัศน์ โดยเป็นภาษาที่ใช้สำหรับการฟังเนื่องจากการใช้บทสนทนาหรือภาษาที่ใช้สื่อสารในละครโทรทัศน์ โดยกลุ่มผู้ชมเป้าหมายเป็นกลุ่มวัยรุ่น โดยเฉพาะในระดับมหาวิทยาลัย การใช้คำพูดในการสื่อสารก็เพื่อดึงดูดความสนใจของวัยรุ่น ภาษาที่ใช้ก็มีลักษณะเหมือนการพูดคุยไม่เป็นทางการ ไม่ใช้ภาษาที่ซับซ้อน

ส่วนเนื้อหาที่ตัวละครใช้สื่อสารกันในกลุ่มเพื่อน มักจะมีเนื้อหาที่ใช้คำพูดที่ตรงและแรงจนเกินไป หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งถือว่าเป็นบทสนทนาที่มีเนื้อหาที่ไม่เหมาะสม มีการใช้ภาษาที่สื่อความหมายถึง การขู่ข่ม การคำที่รุนแรง

การสนทนาระหว่างเพื่อน ก็จะมีการใช้ภาษาที่ตรงๆ พูดไม่เพราะ ยกตัวอย่างเช่น ระหว่างที่นานะขับรถ และมีเพื่อนๆ นั่งไปด้วย ซอล ถึงถึง และน้ำหอม ที่มีความสนิทสนมกัน

“ น้ำหอม : อีนานะมึงจับพวงมาลัยแบบนั้นนะ พวกเราจะขวยรถชนตายกันหมดใหม่

นานะ : อ้าว ! แล้วถ้าเลี้ยวผิดแล้วใครจะรับผิดชอบละ มึงมาจับแทนกูไหม
ละอีนาน้ำหอม

น้ำหอม : มึงอย่าเวอร์ได้ไหม?

นานะ : กูไม่ได้เวอร์ กูทำสาวขนาดนี้เพื่ออีซอลเลยนะ”

เนื้อหาที่อยู่ในบทสนทนาเป็นเนื้อหาที่พูดถึงการเตือนให้นานะขับรถระมัดระวัง

ซึ่งหลังจากที่ไปทำเลิกันมานานะจึงจับพวงมาลัยรถยนต์แบบไม่เต็มมือเพราะกลัว
เลิมือที่ทาสิมาจะพัง

การสนทนาระหว่างไทเกอร์และนานะที่เป็นแฟนกัน เป็นภาษาที่ใช้แบบ
สนิทสนมกัน บทสนทนาค่อนข้างล่อแหลมในเชิงเพศสัมพันธ์ นอกจากนี้ถ้าหากนานะโกรธ
ก็จะใช้ภาษาถ้อยคำที่รุนแรงยกตัวอย่างบทสนทนายระหว่างที่นานะไปหาที่ห้องของไทเกอร์

“ นานะ : เมินหมด

ไทเกอร์ : เมื่อกี้พูดว่าอะไรนะ เมินหมดหรือ

นานะ : อาฮะ

แล้วไทเกอร์ก็เดินมากอด และหอมแก้มนานะ เพื่อจะมาขอมิเพศสัมพันธ์ด้วย

นานะ : โอ้ เป๊ปปหนึ่งของนังให้หายร้อนก่อน

ไทเกอร์ : อ้า..ก็ได้

นานะจึงเดินมาที่โซฟาเพื่อนั่งพัก ไทเกอร์ก็เดินมานอนดักที่ขาของนานะ
ในระหว่างนั้นเองทั้งคู่ก็คุยกันอย่างสนุกสนาน ระหว่างที่นานะกำลังกดโทรศัพท์มือถือ
ของไทเกอร์อยู่นั้น นานะก็ไปเห็นภาพผู้หญิงที่คิดว่าไทเกอร์คงไปมีเพศสัมพันธ์กันเสร็จ
จึงถ่ายรูปเก็บไว้ ระหว่างที่ดูนานะลูปหวัของไทเกอร์ไปด้วย เมื่อนานะเห็นจึงเหมือน
การดึงหัวไทเกอร์รุนแรง

“ ไทเกอร์ : โอ้ย! อะไรกันเนี่ย

นานะ : ไปเอากับใครมา?

ไทเกอร์ : ห๊ะ ใจเย็นคุยกันดีๆ ก็ได้

นานะ : อธิบายมารูปแบบนี้ดูก็รู้ว่าเพิ่งเอากันเสร็จ อย่าโกหกนะมันไม่เนียน

ไทเกอร์ : คือ..เราไม่ได้เริ่มก่อนนะ

นานะ : แล้วยังงี้ละ ถ้าเขาเริ่มก่อนมึงต้องตามหรือ

ไทเกอร์ : เฮ้อ พุดดีๆ ได้เปล่าวะ

นานะ : แล้วทำไมกูต้องพุดดีกับมึง ก็มีเหี้ยกับกูก่อนอะ

ไทเกอร์ : เอาๆ เราขอโทษ

นานะ : มึงไม่อย่าบ้งหรือวะ หมามันยังไม่เอาไปทั่วเหมือนมึงเลยอะ

ไทเกอร์ : เฮ้ย กูเอาแค่ครั้งเดียวมึงจะอะไรกันหนักหนา มึงจะให้ป็นเรื่องใหญ่
ทำไมวะ

นานะ : ออ งั้นแปลว่ากูจะไปเอากับใครก็ได้ใช่ปะ..”

จากบทสนทนาข้างต้น จะเห็นว่าเป็นการใช้คำพุดที่รุนแรง ไม่สุภาพ มีการพุด
กู มึง เหี้ย ซึ่งเมื่อสื่อโทรทัศน์นำเสนอออกมา ก็ย่อมเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม มักใช้คำพุดที่ตรง

และแรงจูงใจเกินไป หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งถือว่าเป็นบทสนทนาที่มีเนื้อหาที่ไม่เหมาะสม มีการใช้ภาษาที่สื่อความหมายถึงการขั้ววน การด่าที่รุนแรง ไม่สุภาพ

7. มุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of view) จากการวิเคราะห์ละครโทรทัศน์ ประเภท ละครชุด เรื่อง I Hate You, I Love You จำนวน 5 ตอน เป็นการนำเสนอการเล่าเรื่องจาก มุมมองที่เป็นกลาง (The objective) เป็นการเล่าเรื่องที่ไม่ปรากฏตัวผู้เล่าในลักษณะ ของตัวบุคคล แต่จะเป็นการเล่าจากมุมมองของคนวงนอกที่สังเกตและรายงานเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นอย่างเป็นกลาง ตามที่เหตุการณ์เกิดขึ้นจริง และปล่อยให้ผู้ชมตัดสินใจเอง ซึ่งจะทำให้มีความเป็นกลาง แต่อาจไม่สามารถช่วยให้ผู้ชมเข้าใจอารมณ์ ความคิด จิตใจของตัวละครได้อย่างลึกซึ้ง โดยผู้เล่าไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด ไม่เข้าข้างใครเป็นพิเศษ ให้ผู้ชมได้คิดแต่ตัดสินใจเองว่าเป็นอย่างไร

8. ตอนจบ (Ending) หรือการปิดเรื่อง จากการวิเคราะห์ละครโทรทัศน์ ประเภท ละครชุด เรื่อง I Hate You, I Love You จำนวน 5 ตอน ในส่วนของตอนจบ หรือการปิดเรื่อง พบว่า มีการจบเรื่องแบบพิสดหวัง (Tragic Ending) จบด้วยการสูญเสีย เพราะสุดท้ายแล้ว นานะเสียชีวิตจากการถูกฆ่าจากเพื่อนสนิทของตนเอง ซึ่งเป็นเรื่องที่เศร้ามากเพื่อนสนิท ที่คู่สนิทสนมรักกัน แต่ด้วยความที่โกรธแค้น กล่าวว่าครอบครัวของตนเองจะแตกแยก ขอลงจึงต้องฆ่านานะเพื่อปิดปาก ในอีกแง่มุมหนึ่ง ไอ้ซึ่งรักชอลมาก ขอมทำทุกอย่าง เพื่อคนที่รัก ถึงขนาดช่วยชอลฆ่านานะ

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาพบว่า ละครโทรทัศน์ เรื่อง I Hate You, I Love You หรือ Hate Love จัดอยู่ในประเภทของละครสั้น หรือ TV.Series โดยเล่นแต่ละตอนจะใช้เวลา ประมาณ 30-60 นาที ออกอากาศให้ชมทุกวันเสาร์ เวลา 20.00 น. ทางแอปพลิเคชันไลน์ทีวี และจะฉายซ้ำทางโทรทัศน์

อีกครั้งทางช่องจีเอ็มเอ็ม 25 ทุกวันเสาร์ เวลา 21.45 ภาพความรักในละครโทรทัศน์ เรื่อง I Hate You, I Love You หรือ Hate Love ส่วนมากจะมีภาพความรักที่เกี่ยวกับ ความรักระหว่างหนุ่มสาวเป็นหลัก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสินีญา ไกรวิมล (2545) ที่พบว่า บทละครโทรทัศน์ที่นำไปผลิต และได้รับความนิยมมีลักษณะร่วมที่ปรากฏคือ โดยมากจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับความรัก

การเล่าเรื่องในละครโทรทัศน์ เรื่อง I Hate You, I Love You หรือ Hate Love จะใช้วิธีการแนะนำตัวละครหลักในเรื่องให้ปรากฏออกมาทีละตัว และมีการใช้ประเด็น

เกี่ยวกับความขัดแย้งมาเป็นตัวเล่าเรื่องราว สอดคล้องกับองค์ประกอบพื้นฐานของการเล่าเรื่องในละครโทรทัศน์ที่พบในงานวิจัยของ สุภาวรรณ วรรณะสุกกุล (2550) ว่าการเริ่มเรื่อง (Exposition) เป็นการชักจูงความสนใจของผู้ชมให้ติดตามเรื่องราว โดยใช้วิธีการแนะนำตัวละคร และมีปมขัดแย้งเกิดขึ้นระหว่างตัวละคร ลักษณะของตอนจบของเรื่องที่พบในละครเรื่อง I Hate You, I Love You จะมีความหลากหลายผสมผสานกันไป ในแต่ละตอนคือ จบแบบผิดหวังเกิดความสูญเสียและจบแบบเป็นปริศนาให้คนดูน่ากลับไปคิดต่อ ซึ่งสอดคล้องกับองค์ประกอบพื้นฐานของการเล่าเรื่องในละครโทรทัศน์ที่พบในงานวิจัยของ สุภาวรรณ วรรณะสุกกุล (2550) ว่าขั้นตอนการยุติเรื่องราว (Ending) เป็นขั้นตอนที่เรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดตั้งแต่ต้นได้จบสิ้นลง ซึ่งสามารถจบได้หลายแบบ เช่น จบแบบมีความสุข (Happy Ending) จบอย่างสูญเสีย หรือจบแบบเป็นปริศนาให้คิดต่อไป

แก่นเรื่องในลักษณะต่างๆ ที่ปรากฏในละครละครโทรทัศน์ เรื่อง I Hate You, I Love You สอดคล้องกับแนวคิดของ (J.S.R Goodlad, 1971 อย่างใน สุภาวรรณ วรรณะสุกกุล, 2550, หน้า 16-17) ในแนวความคิดเรื่อง ประเภทของแก่นเรื่อง ว่าละครเรื่องต่างๆ ที่นำเสนอต่อผู้ชม สามารถวิเคราะห์แก่นเรื่องของละครออกเป็น 6 ประเภทได้แก่ 1) แบบ Love Theme แนวเรื่องที่เกี่ยวข้องความรัก 2) แบบ Morality Theme แนวเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยา 3) แบบ Idealism Theme แนวเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงบุคคลที่มีความพยายามที่จะกระทำสิ่งต่างๆ ให้ได้บรรลุผลตามในสิ่งที่ตนเองต้องการ ซึ่งบุคคลพวกนี้อาจจะมีความคิดที่แตกต่างไปจากบุคคลทั่วไปในสังคม เช่น พวกนักปฏิวัติ นักบวช หรือเป็นพวกศิลปิน เป็นต้น 4) แบบ Power Theme แนวเรื่องเกี่ยวข้องกับอำนาจ ความขัดแย้งระหว่างบุคคล 2 คน หรือ 2 กลุ่ม ที่มีความต้องการในสิ่งเดียวกัน 5) แบบ Career Theme แก่นเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงความพยายามของ บุคคลที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จ เพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จส่วนตัวไม่ใช่เพื่อสถาบันหรือประเทศชาติ 6) แบบ Outcast Theme แนวเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคนที่ดำเนินชีวิตในสังคมที่แตกต่างจากคนทั่วไป โดยเนื่องมาจากสาเหตุต่างๆ เช่น เป็นคนพิการ เป็นนักโทษ เป็นโสเภณี หรือเป็นเด็กกำพร้า

บทสนทนา (Dialogue) สำหรับละครโทรทัศน์เรื่อง I Hate You, I Love You จำนวน 5 ตอน พบว่า มีการใช้ภาษาพูดสำหรับการสนทนาทางละครโทรทัศน์ โดยเป็นภาษาที่ใช้สำหรับการฟัง โดยกลุ่มผู้ชมเป้าหมายเป็นกลุ่มวัยรุ่น การใช้คำพูดในการสื่อสารก็เพื่อดึงดูดความสนใจของวัยรุ่น ภาษาที่ใช้ก็มีลักษณะเหมือนการพูดคุยไม่เป็นทางการ ไม่ใช้ภาษาที่ซับซ้อน มักใช้คำพูดที่ตรงและแรงจนเกินไป หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งถือว่าเป็นบทสนทนาที่มีเนื้อหาที่ไม่เหมาะสม มีการใช้ภาษาที่สื่อความหมายถึงการขยวนการคำที่รุนแรง ไม่สุภาพ สอดคล้องกับ พชรินทร์ ไทยบัณฑิตย์ (2548) ได้กล่าวถึงผลกระทบของสื่อละครโทรทัศน์ต่อเยาวชน ว่าทำให้เยาวชนซึมซับสิ่งที่ได้ดูไปโดยไม่รู้ตัวอาจทำให้

เห็นความสำคัญทางด้านวัตถุมากกว่าด้านจิตใจ การแสดงออกซึ่งความรักอย่างโจ่งแจ้ง ทำให้เยาวชนเกิดการเลียนแบบตามอย่างโดยไม่รู้สึกเงิน เช่นการจับมือ การโอบกอด เป็นต้น เยาวชนเกิดความก้าวร้าว รุนแรง และการใช้กำลังมากขึ้น รวมถึงในปัจจุบัน การเข้าถึงสื่อที่เป็นช่องทางอื่นๆ ที่ไม่ใช่ช่องหลัก เป็นช่องที่ดูผ่านช่องไลน์ทีวี ยังทำให้ กลุ่มวัยรุ่น หรือเยาวชน เข้าถึงได้อย่างง่าย ดังนั้นการใช้ภาษาที่เหมาะสมเพื่อไม่ให้เกิด พฤติกรรมการเลียนแบบเกิดขึ้น จึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่ควรคำนึงถึงเป็นอย่างมากในการนำเสนอ

ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่องของการวิเคราะห์กรอบภาพความรักของวัยรุ่นจากละครโทรทัศน์ เรื่อง I Hate You, I Love You จะเห็นว่าสื่อนำเสนอเนื้อหาที่มีล่อลวงทางเพศไม่เหมาะสม ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ หน่วยงาน คณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ที่กำกับดูแลเนื้อหารายการโทรทัศน์ ควรจะมีแนวทางป้องกันในการควบคุมเนื้อหา ที่นำเสนอให้เหมาะสม ไม่ใช่คำพูดที่รุนแรง หยาดคาย นำเสนอเนื้อหาความรักของวัยรุ่น การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยเรียน เนื่องจากในปัจจุบันมีช่องทางการเข้าถึงเนื้อหาได้ง่าย และผู้ผลิตส่วนใหญ่มักจะนำเสนอเนื้อหาในลักษณะที่เลียนแบบประสบการณ์จริงในชีวิต ซึ่งทำให้ผู้ชมหรือผู้ฟัง ได้รู้ได้เห็นสิ่งที่ไม่เคยประสบมาก่อนผ่านสื่อ ซึ่งเนื้อหาอาจมีการ นำเสนอบางอย่างที่ผิดศีลธรรมอันดี

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษากรอบภาพความรักของวัยรุ่น จากละคร โทรทัศน์ เรื่อง I Hate You, I Love You ที่มีการนำเสนอเนื้อหาที่มีความรักของวัยรุ่นเท่านั้น ดังนั้น จึงควรมีการศึกษาถึงผู้ผลิตว่ามีวิธีการผลิต แนวคิดหรือขั้นตอนการผลิตอย่างไร เพื่อที่จะได้รายละเอียดต่างๆ ของรายการละครโทรทัศน์ที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น
2. ควรมีการศึกษาถึงความพึงพอใจของผู้ชมทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาเป็นแนวทางในการพัฒนาเนื้อหาของละครโทรทัศน์เพื่อให้สอดคล้องกับพฤติกรรม การรับสารของผู้ชมละครโทรทัศน์ต่อไป
3. ควรศึกษากรอบภาพความรักของวัยรุ่นในสื่ออื่นๆ เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร เป็นต้น เพื่อนำผลวิจัยมาเปรียบเทียบ และเข้าใจรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาความรักหนุ่มสาวผ่านสื่อต่างๆ มากขึ้น

รายการอ้างอิง

- กาญจนา แก้วเทพ. (2542). สื่อสารมวลชน ทฤษฎีและแนวทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์.
- กาญจนา แก้วเทพ. (2553). สื่อสารมวลชน ทฤษฎีและแนวทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่2). กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์.
- กิตติมา สุรสนธิ. (2533). ความรู้ทางการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เกศินี จุฑาวิจิตร. การศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น. นครปฐม : เพชรเกษมการพิมพ์. 2540.
- ขวัญเรือน กิตติวัฒน์. (2531). พลศาสตร์ของการสื่อสาร. ในเอกสารการสอนชุดวิชาพลศาสตร์การสื่อสาร หน่วยที่ 2 หน้า (23-26). นนทบุรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราชา.
- จิตทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539). การพัฒนาหลักสูตร : หลักการและแนวปฏิบัติ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, อลีน เพรส, กรุงเทพฯ.
- ดวงฤทัย พงศ์ไพฑูรย์. (2544). การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับเพศศึกษาของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงแก้ว เขียวสวัสดิ์กิจ. (2552). กระบวนการรู้เท่าทันสื่อโฆษณาครีမ်ปรับสีผิวขาวทางโทรทัศน์ของผู้รับสารสตรี. วิทยานิพนธ์. วารสารศาสตรมหาบัณฑิต คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชูชีพ อ่อนโลกสูง. (2522). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- นงลักษณ์ เอ็มประดิษฐ์ และคณะ. (2540). ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเพศศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ประพิมพ์พร อันพาหรม. (2543). การศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกระทรวงศึกษาธิการในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปิยาร กุมภีรัตน์. (2546). ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมที่นำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในจังหวัดแพร่. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาการส่งเสริมสุขภาพ) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เมสรีณ ขวัญใจ. (2551). “เด็กกับการรู้เท่าทันสื่อโทรทัศน์”. วิทยานิพนธ์ นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต การสื่อสารมวลชน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ยุพดี ฐิติกุลเจริญ. (2537). ทฤษฎีการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์.

- ลดาวัลย์ แก้วสีนวน. (2542). การเปิดรับข่าวสารด้านการเมืองของนักศึกษาสถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต. สาขา นิเทศศาสตรพัฒนาการ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิลาสินี พิพิธกุล. การสื่อสารเรื่องเพศในสังคมไทย. กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- พรทิพย์เย็นจะบก. (2552). คู่มือการเรียนรู้เท่าทันสื่อ. สำนักพิมพ์ปิ่นโต พับลิชชิง. กรุงเทพฯ. พรทิพย์เย็นจะบก. “การรู้เท่าทันสื่อบนสถานการณ์ความขัดแย้งทางการเมืองของประเทศไทย : กรณีศึกษาเฉพาะสื่อกระแสหลักและสื่อใหม่ ในช่วงเวลาหาเสียงเลือกตั้งปี พ.ศ. 2554” บทความ. คณะมนุษยศาสตร์ ภาควิชา นิเทศศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 2556.
- พัชรินทร์ ไทยบัณฑิตย์. (2548). อิทธิพลของรายการละครโทรทัศน์ที่มีผลกระทบต่อการพัฒนาทางจริยธรรมสังคมไทย : ศึกษากรณี นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนหอวัง.
- พรสิทธิ์ พัฒนธนากรักษ์. (2546). แนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารมวลชนในงานสารสนเทศ. ในเอกสารการสอนชุดวิชาการสื่อสาร หน่วยที่ 9 นนทบุรี สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- เสถียร เขยประทับ. (2525). การสื่อสารงานนวัตกรรม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สมสิทธิ์ จิตรสถาพร. แนวโน้มของศูนย์การเรียนการสอนอิเล็กทรอนิกส์. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. 2550.
- สิริกัญญา อินทรประเสริฐ. (2555). ความสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลของสื่อกับพฤติกรรมความรุนแรงของเด็กและเยาวชนในกรุงเทพมหานคร.
- สินยา ไกรวิมล. (2545). ลักษณะของบทละครโทรทัศน์ไทยที่ได้รับความนิยมช่วงหลังข่าวจากปี พ.ศ. 2535-2544. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต นิเทศศาสตร์ การสื่อสารมวลชน. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุขใจ ประเทืองสุขเลิศ. (2549). การรับรู้ของคนไทยเกี่ยวกับความสำคัญของการรู้เท่าทันสื่อในยุคโลกาภิวัตน์. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนทร พรหมวงศา. (2553). “พฤติกรรมการใช้และการรู้เท่าทันสื่ออินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดหนองบัวลำภู”. วิทยานิพนธ์. ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการสื่อสาร มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- สุรพงษ์ ไสธนะเสถียร. (2533). การสื่อสารกับสังคม. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุขุมล จันทวิ. (2550). การวิเคราะห์เพลงไทยสากลแนวใหม่ในช่วงปี พ.ศ.2524-พ.ศ.2534. วิทยานิพนธ์ นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพัตรา บุญญาภาพพงศ์. (2548). ปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นในเขต กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภาณี แก้วนิ. (2547). “การศึกษาการรู้เท่าทันสื่อหนังสือพิมพ์ : กรณีศึกษานักศึกษาระดับอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร”. วิทยานิพนธ์. วารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุภาวรรณ วรรณะศุภกุล. (2550). คุณลักษณะของละครเอเชียยอดนิยม ศึกษากรณีละครญี่ปุ่น ได้หัวนและเกาหลีในโทรทัศน์ไทย. วิทยานิพนธ์ นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริพร วีระโชติ. (2552). “ความรู้เท่าทันสื่อและการเปิดรับสื่อมวลชนของอาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหงในช่วงวิกฤตการเมือง”. วิจัย. ภาควิชาสื่อสารมวลชน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อุณาโลม จันทรุ่งมณีกุล. (2549) เปิดประตูการรู้เท่าทันสื่อ : แนวคิดทฤษฎีและประสบการณ์ การรู้เท่าทันสื่อเพื่อสุขภาพ. นนทบุรี : โครงการสื่อสร้างสรรค์สุขภาพ.
- อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์. (2547). สื่อมวลชนเบื้องต้น : สื่อมวลชนวัฒนธรรมและสังคม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุริยาง มธุวีวร. (2553). “การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์ การรู้เท่าทันสื่อ และความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศ และการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายของเยาวชนในกรุงเทพมหานคร”. วิทยานิพนธ์. นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Bate, J., &. Theory of media literacy : A cognitive approach. California : Sage Publication. 2007.
- McCombs, Maxwell E. and Becker, Lee B. 1979. Using Mass Communication Theory. N.J : Prentice Hall, Inc. (1979).
- Potter, W., J. Media Literacy. UK : Sage publications, 1998.
- Silverblatt. Media Literacy: Keys to Interpreting Media Messages. 1995.
- <http://th.wikipedia.org>
- www.checkfacebook.com
- www.clipmass.com
- <https://www.sanook.com/movie/74477/>
- <https://pantip.com/topic/35632761>